

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 sierpnia 2025 r.
w sprawie P. W. **(W.)**
skazanego za czyn z art. 177 § 1 k.k. i in.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim
z 28 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Ka 74/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim
z 30 listopada 2023 r., sygn. akt II K 537/23

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z 20 listopada 2023 r., sygn. akt II K 537/23, uznał P. W. winnym popełnienia zarzuczonego mu w punkcie I czynu z tym uzupełnieniem jego opisu, że po sformułowaniu „z prędkością 165

km/h” dodał „w chwili zderzenia” przyjmując, że czyn ten wypełnia dyspozycję art. 177 § 1 i § 2 k.k. i art. 178 § 1 k.k. i art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. (w brzemieniu obowiązującym do 01.10.2023 r.) i na podstawie art. 177 § 2 k.k. i art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec P. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 7 lat. Ponadto, na podstawie art. 43 a § 2 k.k. orzekł od P. W. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Również na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od P. W. na rzecz pokrzywdzonego K. B. nawiązkę w kwocie 10.000 złotych.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy P. W..

Adw. M. M. zarzucił rozstrzygnięciu: naruszenie art. 60 § 2 pkt 3 k.k. w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., art. 2 § 2 k.p.k., art., 201 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 167 k.p.k., poprzez brak przeprowadzenia dowodu w toku postępowania:

1. dowodu z opinii biegłego z zakresu badania śladów biologicznych pomimo, iż materiał dowodowy do momentu wydania wyroku w zakresie osoby kierującej pojazdem V. było wątpliwe a ślady DNA w tym pojeździe zostały zabezpieczone,
 2. dowodu z opinii lekarzy z zakresu toksykologii i psychiatrii na okoliczność jaki wpływ na organizm P. W. miał ujawniony we krwi związek chemiczny delta-9 THC,
 3. dowodu z opinii rekonstrukcyjnej (uzupełniającej lub innej) w zakresie ustalenia na podstawie kamer monitoringu prędkości pojazdu V. tuż przed zdarzeniem, ewentualnej drogi hamowania niezbędnej do zatrzymania pojazdu,
 4. pozyskanie dokumentacji z akcji ratunkowej przeprowadzanej przez straż pożarną, ustalenie funkcjonariuszy straży pożarnej prowadzącej akcję ratunkową i przesłuchanie ich w charakterze świadków,
- a także art. 7 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych.

Adw. J. B. zarzucił rozstrzygnięciu: błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia polegających na uznaniu, iż P. W. dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, podczas gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy winien prowadzić do wniosku, iż brak jest bezpośrednich dowodów jednoznacznie wskazujących na jego winę, rażącą niewspółmierność i

surowość wymierzonej kary oraz rażącą niewspółmierność i surowość środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Obronca wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie P. W. ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, lub złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności do lat i złagodzenie orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do lat 3.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z 28 stycznia 2025 r., sygn. akt IV Ka 74/24 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w opisie czynu przypisanego P. W. w punkcie 1 wyroku w miejsce sformułowania „z prędkością 165 km/h w chwili zderzenia”, ustalił, że P. W. jechał z prędkością nie mniejszą niż 158 km/h oraz za podstawę prawną orzeczonej od P. W. nawiązki w punkcie 4 wyroku w miejsce art.46 § 2 k.k. przyjął przepis art. 47 § 3 k.k.

Kasacje od wyroku wniósł obrońca skazanego i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. rażące naruszenie prawa procesowego art. 427 § 3 k.p.k., art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na błędnym uznaniu, iż dowód o dopuszczenie opinii toksykologicznej na etapie postępowania odwoławczego był spóźniony, dowód taki mógł zostać przeprowadzony na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, pomimo, iż z innych dowodów ujawnionych na etapie odwoławczym (opinia psychiatryczna z innego postępowania, wyjaśnienia oskarżonego) pojawiły się okoliczności istotne dla sporządzenia uzupełniającej lub innej opinii toksykologicznej a nadto naruszenie ww, przepisu poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii DNA pomimo, iż dowód ten mógł dostarczyć istotnych informacji o osobie prowadzącej pojazd w chwili wypadku;
2. rażące naruszenie art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. przez błędne zastosowanie polegające na oddaleniu wniosków obrony zawartych w punkcie 5 apelacji (postanowienie zostało wydane na rozprawie w dniu 17 grudnia 2024 r.) pomimo, iż wnioski te zmierzały do ustalenia istotnych okoliczności faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego;
3. rażące naruszenie prawa procesowego art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. przez niewłaściwe zastosowanie polegające na oddaleniu wniosków dowodowych (postanowienie zostało wydane na rozprawie) zgłoszonych na etapie postępowania

odwoławczego i w związku z przeprowadzoną opinią rekonstrukcyjną na etapie tego postępowania

4. rażące naruszenie prawa procesowego art. 433 § 1 i 2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. przez sąd I instancji polegającego na nieprzeprowadzeniu niezbędnych dowodów w postępowaniu, które mogły prowadzić do wyjaśnienia wątpliwości w zakresie prowadzenia pojazdu przez oskarżonego, ewentualnie wpływu ujawnionego środka odurzającego na prowadzenie pojazdu przez oskarżonego.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Zgodnie również z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa,

a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (*tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13*).

Analiza treści kasacji prowadzi do wniosku, iż wywiedzione w niej zarzuty jedynie pozornie wskazują na uchybienia, mające wystąpić na etapie postępowania odwoławczego, w istocie sprowadzają się do kontestowania, wbrew treści art. 519 k.p.k., oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd I instancji i wyrażania dezaprobaty dla wyników kontroli odwoławczej, co wskazywało już *prima facie* na ich oczywistą bezzasadność. Argumentacja skarżącego w tym zakresie ogranicza się do prezentacji subiektywnej oceny materiału dowodowego, bez wskazania na konkretne uchybienia sądu II Instancji.

I tak, zarzuty z pkt. 1 – 3 kasacji stanowią de *facto* powielenie zarzutów wywiedzionych w apelacji, co do których w sposób rzetelny odniósł się sąd II instancji. Przy czym sąd odwoławczy oddalając wnioski dowodowe obrońcy nie naruszył art. 427 § 3 k.p.k. (pkt. 1 i 2 kasacji) bowiem z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika z jakich powodów, zdaniem sądu *ad quem*, sąd I instancji nie naruszył art., 201 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 167 k.p.k. Z treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia wynika również, że sąd odwoławczy trafnie uznał, iż wnioski dowodowe zawarte w apelacji obrońcy mogły być złożone przed sądem I instancji, a co ważniejsze okoliczności jakie mają być udowodnione nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności z uwagi na wysokość ustalonego przed sądem I instancji, stężenia środka odurzającego we krwi skazanego oraz ustalenie położenia pojazdu marki Volkswagen Passat i osób w nim znajdujących się po zdarzeniu. Z treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia wynika również, dlaczego sąd *ad quem* uznał, iż w sprawie nie było konieczności, pozyskania dokumentacji z akcji ratunkowej podkreślając, że sąd I instancji przesłuchał w charakterze świadków osoby, które były pierwsze na miejscu zdarzenia. W toku postępowania przed sądem odwoławczym dopuszczono dowód z opinii pisemnej powołanego Stowarzyszenia Rzeczników [...] w W. wydany przez dr. inż. P. F. biegłego sądowego z listy Sądu Okręgowego w Radomiu oraz opinii uzupełniającej ustnej wydanej przez ww. biegłego sądowego na rozprawie

odwoławczej. Na skutek dopuszczenia ww. dowodów, sąd *ad quem* dokonał odmiennych od sądu I instancji ustaleń faktycznych i ustalił, że P. W. jechał z prędkością nie mniejszą niż 158 km/h. Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego przez przyzmat ww. zarzutów z pkt. 1- 3 prowadzi do wniosku, iż argumentacja obrońcy w nadzwyczajnym środku zaskarżenia stanowi jedynie polemikę z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Autor skargi nie powołuje rzeczowych i konkretnych argumentów, które mogłyby uzasadniać tezę, iż Sąd Okręgowy dopuścił się rażącego naruszenia prawa, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Również chybiony okazał się zarzut z pkt. 4 kasacji. Obraza przepisu art. 433 k.p.k., następuje tylko wtedy, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie rozważył któregoś z wniosków i zarzutów zwykłego środka odwoławczego (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2021 r., II KK 513/21, LEX nr 3335599*). Z kolei obraza przepisu art. 2 § 2 k.p.k. nie może samodzielnie stanowić podstawy apelacji i kasacji z uwagi na to, że formułują te przepisy jedynie naczelne zasady procesu karnego, mające charakter ogólnych dyrektyw (tzw. norm programowych). Wbrew natomiast twierdzeniom autora kasacji, sąd II instancji dokonał prawidłowej kontroli instancyjnej, rzetelnie, wyczerpująco i merytorycznie odnosząc się do przedstawionych w apelacji zarzutów, przywołując rozbudowaną argumentację w tym zakresie. Sąd ten, jak wskazano powyżej, uzupełnił postępowanie dowodowe, nie mając wątpliwości co do sprawstwa P. W. i przebiegu zdarzenia.

Mając na uwadze powyższe, kasację należało oddalić jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

[J.J.]

[r.g.]

